

stemt straf og nægtelse af erstatning kan derfor som udgangspunkt alene domstolsprøves i byretten.

Efter § 121, *stk. 3, 2. pkt.*, kan Procesbevillingsnævnet dog give tilladelse til kære, hvis sagen er af principiel karakter, eller særlige grunde i øvrigt taler for det. Rådet har ikke fundet det muligt generelt at fastslå, hvilke tilfælde der må anses for omfattet af denne bestemmelse. Spørgsmålet om kæretilladelse afhænger af en konkret vurdering, hvori bl.a. indgår sagens omstændigheder og betydning for den pågældende indsatte.

Efter § 121, *stk. 3, 3. pkt.*, i rådets lovudkast finder retsplejelovens § 392, *stk. 2, 2. og 3. pkt.*, tilsvarende anvendelse ved behandlingen af spørgsmålet om kæretilladelse til landsretten. Ansøgning om kæretilladelse skal derfor indgives til Procesbevillingsnævnet inden 2 uger efter, at afgørelsen er truffet. Procesbevillingsnævnet kan dog undtagelsesvis give tilladelse til kære, hvis ansøgningen indgives senere, men inden 6 måneder efter, at afgørelsen er truffet.

I § 122 i rådets lovudkast foreslås regler om fremgangsmåden ved kære til landsretten.

Efter § 122, *stk. 1*, sker kære til landsretten ved meddelelse til byretten. Meddelelsen kan ske mundtligt til retsbogen. Det påhviler retten at sende meddelelsen og sagens akter til landsretten.

Efter § 122, *stk. 2, 1. pkt.*, behandles sagen under kære efter samme regler, som er fastsat for byretsbehandlingen. Det indebærer bl.a., at landsretten i de tilfælde, hvor sagen er behandlet på skriftligt grundlag i byretten, i medfør af lovudkastets § 116 skal afgøre, om der er behov for mundtlig behandling af sagen.

Efter § 122, *stk. 2, 2. pkt.*, gælder i øvrigt retsplejelovens kapitel 37 om kære. Det indebærer bl.a., at kærefristen er 2 uger, regnet fra den dag, afgørelsen er truffet, jf. retsplejelovens § 394, *stk. 1*, og § 219. I de tilfælde, hvor kære forudsætter Procesbevillingsnævnets tilladelse, skal kære ske inden 2 uger efter, at tilladelsen er meddelt ansøgeren. Iværksættes kære senere, afvises kæren som udgangspunkt af den ret, hvortil afgørelsen kæres, jf. retsplejelovens § 394, *stk. 2*. I øvrigt har kære normalt ikke opsættende virkning, jf. retsplejelovens § 395.

Efter § 122, *stk. 2, 3. pkt.*, finder retsplejelovens § 398, *stk. 2, 3. pkt.*, kun anvendelse, når den dømte ikke er frihedsberøvet. Det indebærer, at kæremålet ikke afvises, når den kærendes »udeblivelse« skyldes, at den pågældende er frihedsberøvet.

I § 123 i rådets lovudkast foreslås regler om adgangen til og fremgangsmåden ved kære til Højesteret.

Efter § 123, *stk. 1*, kan kendelser, der er afsagt af landsretten, ikke kæres. Procesbevillingsnævnet kan

dog give tilladelse til kære, hvis sagen er af principiel karakter, f.eks. hvis der om det samme spørgsmål foreligger forskellige afgørelser fra de to landsretter, og der derfor er behov for at få en endelig afklaring af retstilstanden. Ved behandlingen af spørgsmålet om kæretilladelse til Højesteret finder reglerne i retsplejelovens § 392, *stk. 2, 3. og 4. pkt.*, tilsvarende anvendelse, jf. § 123, *stk. 1, 2. pkt.*, i rådets lovudkast.

Efter § 123, *stk. 2*, i rådets lovudkast finder § 122 tilsvarende anvendelse ved kære til Højesteret. Det indebærer bl.a., at sagen i Højesteret i lighed med landsretten behandles efter samme regler, som er fastsat for byretsbehandlingen. I de tilfælde, hvor sagen også i landsretten er behandlet på skriftligt grundlag, skal Højesteret således afgøre, om der er behov for mundtlig behandling af sagen.

I § 124, *stk. 1, 1. pkt.*, i rådets lovudkast foreslås det fastsat, at det spørgsmål, som sagen angår, når afgørelsen opretholdes, først på ny kan indbringes for retten, når der er forløbet 6 måneder fra kendelsens afsigelse. Endvidere foreslås det (med udgangspunkt i klagemodel 2) i § 124, *stk. 1, 2. pkt.*, fastsat, at en række afgørelser under hensyn til de pågældende afgørelser karakter ikke på ny kan indbringes for retten.

Herudover foreslås det i § 124, *stk. 1, 3. pkt.*, fastsat, at der ved afgørelser, som er truffet efter § 112, nr. 6, 2. led, (i klagemodel 2) om nægtelse af prøveløsladelse fra straf af fængsel på livstid først er mulighed for på ny at indbringe spørgsmålet om prøveløsladelse for retten, når der er forløbet 1 år fra kendelsens afsigelse. Denne bestemmelse er en følge af rådets forslag om en prøveløsladelsesordning for livstidsdømte, jf. *pkt. 3.2*. i de almindelige bemærkninger til forslaget til lov om ændring af forskellige lovbestemmelser i forbindelse med gennemførelsen af en lov om fuldbyrdelse af straf mv.

I § 124, *stk. 2, 1. pkt.*, foreslås indsat en bestemmelse om fornyet adgang til domstolsprøvelse af spørgsmålet om prøveløsladelse i tilfælde, hvor der i medfør af straffelovens § 40 om prøveløsladelse fra tidsbestemt straf er sket genindsættelse til udståelse af reststraf. Bestemmelsen indebærer, at den dømte i sådanne tilfælde i lighed med tilfælde, hvor der er spørgsmål om fornyet domstolsprøvelse af nægtelse af prøveløsladelse, jf. § 124, *stk. 1, 1. pkt.*, først kan forlange domstolsprøvelse, når der er forløbet 6 måneder fra afgørelsen om genindsættelse.

Endvidere foreslås i § 124, *stk. 2, 2. pkt.*, indsat en bestemmelse om fornyet adgang til domstolsprøvelse i tilfælde, hvor der efter straffelovens § 42 er sket genindsættelse til udståelse af livstidsstraf, jf. herved § 1, nr. 8, i forslaget til lov om ændring af forskellige lov-